

WYROK ZAOCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2015 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym

w składzie

Przewodniczący: SSR Julia Kuciel

Protokolant: Anna Ciechanowicz

bez udziału prokuratora

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 października 2015 roku

sprawy **K. D.**, syna M. i B. z domu Z., urodzonego (...)

oskarżonego o to, że:

w dniu 07 czerwca 2015 roku w miejscowości K. na drodze publicznej przy ulicy (...) kierował w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym m-ki V. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości 0,95 promila alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości w sprawie X K 755/08, przy czym czynu tego dokonał będąc uprzednio skazanym na mocy wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku sygn. akt X K 755/08 na karę pozbawienia wolności, którą odbył w części w okresie od 23.06.2013 roku do dnia 18.02.2014 roku między innymi za czyn z art. 178a § 1 k.k., tj. o czyn z art. 178a § 1 i 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

I. oskarżonego **K. D.** w ramach czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia uznaje za winnego tego, że w dniu 07 czerwca 2015 roku w miejscowości K. na drodze publicznej przy ulicy (...) kierował w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym m-ki V. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, gdzie I badanie wykazało 0,95 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, a II badanie wykazało 1,00 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku za czyn z art. 178a § 1 k.k. w sprawie X K 755/08, czyn ten kwalifikuje z art. 178a § 1 i 4 k.k. i za to skazuje go, a na mocy art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 37b k.k. i art. 34 § 1, § 1a pkt 1, § 1 b i § 2 pkt 1 i 3 k.k. i art. 35 § 1 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na obowiązku wykonywania przez ten okres nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, wskazanej przez Sąd, w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

II. na mocy art. 42 § 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego **K. D.** dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych,

III. na podstawie art. 43a § 2 k.k. w zw. z art. 43a § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **K. D.** świadczenie pieniężne w kwocie 10 000, 00 złotych (dziesięć tysięcy złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,

IV. na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz

Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 250, 00 zł (dwieście pięćdziesiąt złotych, 00/100), tym kwotę 180, 00 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem z dnia 29 października 2008 roku wydanym w sprawie o sygn. akt X K 755/08 Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku skazał K. D. m.in. za czyn z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i orzekł wobec niego za ten występki karę 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 06 listopada 2008 roku.

W okresie pomiędzy 23 czerwca 2013 roku a 18 lutego 2014 roku K. D. odbywał karę łączną pozbawienia wolności orzeczoną przez Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie o sygn. akt X K 755/08. Z dniem 18 lutego 2014 roku K. D. został warunkowo przedterminowo zwolniony z odbywania tej kary z okresem próby wyznaczonym do 18 lutego 2016 roku.

Dowody: odpis wyroku k. z k.37-38,k.42-46; informacja o karalności z k.13-15, k.48-50, pismo k.18

K. D. w dniu 07 czerwca 2015 roku około godziny 22.00 wypił w towarzystwie swoich kolegów alkohol w postaci trzech piw marki S. o pojemności 0,5 litra każde. K. D. przed spożyciem alkoholu nic nie jadł, odczuwał również zmęczenie po pracy. Około godziny 23.00 K. D. wsiadł do samochodu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i rozpoczął, a następnie kontynuował nim jazdę do miejscowości K., w której zamieszkuje.

Dowody: wyjaśnienia oskarżonego k.9, ujawnione k.53

W dniu 07 czerwca 2015 roku o godzinie 23.20 K. D. został zatrzymany w miejscowości K. na ulicy (...) do kontroli drogowej przez funkcjonariusza Policji M. W., który pełnił tego dnia służbę z funkcjonariuszem Ł. P.. W trakcie kontroli drogowej K. D. został poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem typu A. 6020, które w tym dacie było sprawne. I badanie przeprowadzone o godz. 23.25 wykazało, że K. D. miał 0,95 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, podczas gdy II badanie o godz. 23.40 wykazało zawartość 1,00 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu. W chwili kontroli K. D. nie miał prawa jazdy, albowiem w tej dacie nie miał uprawnień do kierowania pojazdami.

Dowody: wyjaśnienia oskarżonego k.19, ujawnione k.53; protokół badania k.2, świadectwo wzorcowania k.3, notatka urzędowa k.1, zeznania świadka Ł. P. z k.11-v, ujawnione k.54; zeznania świadka M. W. z k.16-v, ujawnione k.54;

K. D. był uprzednio karany, w tym za czyn z art. 178a § 1 k.k. Jest bezdzietnym kawalerem, ma on wykształcenie podstawowe, nie pracuje stale, nie przysługuje mu prawo do zasiłku. Utrzymuje się z prac dorywczych, w ramach których osiąga dochód około 1500 złotych, nie posiada majątku.

dowód: informacja o karalności z k.13-15, k.48-50; wyjaśnienia oskarżonego k.19, ujawnione k.53;

W postępowaniu przygotowawczym K. D. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia zgodne z ustalonym w sprawie stanem faktycznym.

vide: wyjaśnienia oskarżonego k.19, ujawnione k.53;

Sąd zważył, co następuje:

W świetle całokształtu zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków oraz innych dokumentów zgromadzonych i ujawnionych w trybie art. 392 § 1 k.p.k. w

zw. z art. 394 § 1 i 2 k.p.k., których wiarygodność i rzetelność nie była kwestionowana, zarówno fakt popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu występku z art. 178a § 1 i 4 k.k., jak i wina K. D., nie budzą wątpliwości.

W przedmiotowej sprawie w pełni wartościową podstawą ustaleń faktycznych są, zdaniem Sądu, wyjaśnienia oskarżonego, który przyznał się do winy i określił ilość alkoholu spożytego przez niego w dniu 07 czerwca 2015 roku, a także okoliczności w których w tym samym dniu prowadził on w samochód. Sąd nie miał podstaw dla ich zakwestionowania, natomiast ich wartość dowodową potwierdzają materiały zebrane w aktach, w szczególności protokół z kontroli urządzeniem testującym oraz notatka urzędowa sporządzona przez funkcjonariuszy Policji w chwili kontroli drogowej, którym to dowodom także dano wiarę – zostały one sporządzone przez osoby uprawnione do ich wystawienia i brak w sprawie jakichkolwiek danych, które mogłyby podważyć ich prawdziwość.

Sąd pragnie w tym miejscu zauważyć, iż rozprawa w przedmiotowej sprawie odbywała się w trybie zaocznym, albowiem postępowanie przygotowawcze prowadzono w formie dochodzenia stosownie do art. 325b § 1 pkt 1 k.p.k., natomiast oskarżony prawidłowo powiadomiony o terminie rozprawy nie stawił się na nią. Ponadto, akt oskarżenia w przedmiotowej sprawie wniesiono w dniu 29 czerwca 2015 roku, a zatem przed datą wejścia w życie z dniem 01 lipca 2015 roku ustawy z dnia 27 września 2013 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw, która uchyliła m.in. przepis art. 479 k.p.k. Pomimo zatem orzekania na rozprawie w dniu 28 października 2015 roku na procedowanie w trybie uproszczonym zezwalał Sądowi przepis art. 32 w/w ustawy zmieniającej. Z tego też względu wyjaśnienia oskarżonego zostały ujawnione na rozprawie w przedmiotowej sprawie w trybie art 479 § 2 k.p.k.

Sąd pragnie dalej zważyć, iż treść depozycji oskarżonego jest spójna również z zeznaniami funkcjonariuszy Policji Ł. P. i M. W., którzy w swoich oświadczeniach procesowych opisali podjęte przez nich czynności służbowe, w trakcie których ujawniono fakt prowadzenia przez oskarżonego pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz wynik przeprowadzonego przez nich badania trzeźwości. Powyższe zeznania zostały ujawnione w przedmiotowej sprawie w trybie art. 392 § 1 k.p.k. w zw. z art. 394 § 1 i 2 k.p.k., albowiem w ocenie Sądu bezpośrednie słuchanie w/w świadków – wobec treści oświadczeń procesowych samego oskarżonego, przyznającego się do winy – nie było konieczne.

Wobec zaprezentowanej powyżej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd doszedł do przekonania, iż oskarżony dopuścił się popełnienia przypisanego mu czynu. Sąd zważył dalej, że jego zdaniem oskarżonemu przypisać można także winę w popełnieniu omawianego czynu. Oskarżony jest osobą zdolną ze względu na wiek do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarcza podstaw do przyjęcia, iż w chwili czynu był niepoczytalny lub znajdował się w anormalnej sytuacji motywacyjnej (nie sposób za takową uznać chęć dotarcia do domu). Należy podkreślić, iż oskarżony rozpoczynając i kontynuując jazdę samochodem wiedział przecież, że raptem godzinę wcześniej spożywał alkohol, znał także jego ilość i rodzaj. Wiedział on również, jeżeli uwzględni się jego wiek i doświadczenie życiowe, że ilość spożytego przez niego alkoholu była na tyle znaczna, iż był on jeszcze w stanie nietrzeźwości. Wskazania wiedzy oraz zasady logicznego rozumowania nie pozostawiają zatem wątpliwości, iż chciał on kierować tym pojazdem będąc w stanie nietrzeźwości, co uczynił. Stwierdzić zatem należy, iż mimo tego, że oskarżony miał obiektywną możliwość zachowania się w sposób zgodny z obowiązującym porządkiem prawnym, nie uczynił tego jednak i popełnił przypisane mu przestępstwo.

Sąd zważył dalej, iż na gruncie art. 178a § 1 k.k. odpowiedzialność karłą ponosi osoba, która znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Natomiast § 4 artykułu 178a stanowi, iż o ile sprawca czynu, o którym mowa w § 1, był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub 355 § 2 k.k. popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w § 1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo, wówczas podlega on karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Definicję stanu nietrzeźwości dostarcza natomiast art. 115 § 16 k.k. zgodnie z którym zachodzi on wówczas, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 ‰ albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. W przedmiotowej sprawie, co ustalono w sposób bezsporny,

oskarżony prowadził swój samochód będąc w stanie nietrzeźwości, którego zawartość wynosiła 0,95 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu w I badaniu, 1,00 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu w II badaniu. Nadto, jak wynika z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy był on już uprzednio karany za czyn z art. 178a § 1 k.k., na co wskazuje prawomocny wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku wydany w sprawie o sygn. akt X K 755/08 w dniu 29 października 2008 roku. Niewątpliwie zatem jego zachowanie wyczerpało ustawowe znamiona czynu z art. 178a 1 i 4 k.k., co zostało mu przypisane w wyroku wydanym w przedmiotowej sprawie. Sąd uznał przy tym za konieczną modyfikację czynu przypisanego oskarżonemu w stosunku do tego, który był mu zarzucony poprzez eliminację z jego kwalifikacji prawnej art. 64 § 1 k.k., dotyczącego zaostrzonej odpowiedzialności sprawców popełniających przestępstwa w warunkach recydywy zwykłej. Jak wynika bowiem z treści wyroku wydanego przeciwko oskarżonemu w sprawie o sygn. akt X K 755/08 przez Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku, K. D. został nim skazany za czyn z art. 178a § 1 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności. Natomiast art. 64 § 1 k.k. dla przyjęcia recydywy wymaga odbycia przynajmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za podobny czyn umyślny. W rezultacie, z uwagi na zbyt krótki okres wymierzonej wobec oskarżonego w sprawie o sygn. akt X K 755/08 kary pozbawienia wolności za czyn kwalifikowany m.in. z art. 178a § 1 k.k. nie było możliwe przypisanie mu popełnienia przestępstwa w ramach powrotu do przestępstwa.

Przechodząc do omówienia zagadnień związanych z wymiarem kary Sąd na początku chciałby wskazać, że oskarżony popełnił przypisany mu czyn w dniu 07 czerwca 2015 roku, a zatem po wejściu w życie w dniu 18 maja 2015 roku przepisów ustawy z dnia 20 marca 2015 roku o zmianie przepisów ustawy – Kodeks karny i niektórych innych ustaw. Jednakże wyrok w niniejszym postępowaniu zapadł, na co już wskazywano, w dniu 28 października 2015 roku, a zatem po dacie wejścia w życie z dniem 1 lipca 2015 roku ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny i niektórych innych ustaw. W rezultacie w przedmiotowej sprawie zaistniały dwa stany prawne i konieczne było podjęcie decyzji odnośnie tego, który z nich znajdzie zastosowanie przy orzekaniu wobec oskarżonego. Sąd kierował się w tym względzie treścią art. 4 § 1 k.k. Zgodnie z tą normą jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. (...)ustawy względniejszej", w rozumieniu przepisu art. 4 § 1 k.k., powinno dokonywać się przy tym nie na płaszczyźnie abstrakcyjnej (poprzez porównywanie samej treści ustaw), lecz konkretnej, uwzględniając wszystkie okoliczności popełnionego czynu, biorąc pod uwagę faktyczne konsekwencje prawne, jakie mogą zostać orzeczone wobec sprawcy na podstawie podlegających ocenie ustaw" (patrz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 03 lutego 2015 roku, wydany w sprawie o sygn. akt IV KK 294/14). W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie ustawą względniejszą dla oskarżonego K. D. niewątpliwie był kodeks karny w jego brzmieniu po 1 lipca 2015 roku, który przewiduje m.in. możliwość orzeczenia w oparciu o art. 37b tzw. kary mieszanej, a zatem kary pozbawienia wolności i kary ograniczenia wolności bez względu na ustawowe zagrożenie czynu. W uprzednio obowiązującym stanie prawnym, tj. od dnia 18 maja do 30 czerwca 2015 roku takiej możliwości orzekania nie było, co oznaczało, iż oskarżonemu konieczne byłoby wymierzenie wyłącznie kary pozbawienia wolności w wymiarze określonym przez art. 178a § 4 k.k., tj. pomiędzy karą 3 miesięcy a 5 lat pozbawienia wolności. Z tego też względu Sąd uznał, że obecnie obowiązujące brzmienie przepisów ustawy – Kodeks karny jest względniejsze dla oskarżonego, albowiem pozostałe konsekwencje prawne związane ze skazaniem za czyn z art. 178a § 1 i 4 k.k. – w tym m.in. dożywotni zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych – musiał zostać orzeczonej zarówno w oparciu o ustawę obowiązującą do 30 czerwca 2015 roku, jak i po tej dacie. Przepis art. 42 § 3 k.k., który zobowiązuje Sąd do orzeczenia w/w zakazu, nie zmienił się bowiem od 1 lipca 2015 roku. Nie zmienił się również po 1 lipca 2015 roku zapis dotyczący wysokości orzeczanego wobec sprawcy czynu z art. 178a § 4 k.k. środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego – modyfikacji uległa jedynie numeracja przepisu.

Sąd zważył dalej, iż w myśl przepisu art. 53 k.k. sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonej (prewencja szczególna), a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i zaspokojenie potrzeby poczucia sprawiedliwości (prewencja ogólna). Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw

przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Te właśnie zasady kodeksu karnego sąd miał na uwadze uznając karę 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 6 miesięcy ograniczenia wolności za sprawiedliwą. W ocenie Sądu, wymierzone oskarżonemu kary są adekwatne zarówno do stopnia jego zawinienia, jak i stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu. Tak ukształtowane kary uwzględniają okoliczności łagodzące winę oskarżonego tj. przyznanie się przez niego do popełnienia zarzucanego mu czynu. Sąd uwzględnił przy wymiarze kary również te okoliczności, które przemawiały na niekorzyść oskarżonego, tj. fakt, że wykazał się on rażąco lekceważącym stosunkiem do obowiązujących norm prawnych oraz orzeczeń sądowych. Sąd wziął także pod uwagę uprzednią karalność oskarżonego i poczytał ją na jego niekorzyść. Ponadto Sąd miał na względzie cele zapobiegawcze jakie orzeczona kara ma spełnić wobec K. D., jak również oddziaływanie w ramach prewencji ogólnej – tj. uwidocznienie, iż lekceważenie norm prawnych związanych z bezpieczeństwem w ruchu drogowym polegające na prowadzeniu pojazdu w stanie nietrzeźwości zawsze będzie wiązało się z odpowiednio dostosowaną do wagi tego czynu reakcją karną.

Jednocześnie Sąd doszedł do przekonania, iż brak jest w ustalonych okolicznościach podstaw do zastosowania wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec niego na mocy art. 37 b k.k. kary pozbawienia wolności. Sąd zważył, iż zgodnie z treścią art. 69 § 2 k.k. in fine sąd, rozważając możliwość warunkowego zawieszenia wykonania kary, winien rozważyć przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. Sąd uwzględnił przy tym tą okoliczność, że kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania winna być traktowana jako ultima ratio i orzekana jedynie wówczas, gdy inna kara lub środek karny nie może spełnić jej celów; jest ona ostatecznością wśród pozostałych środków oddziaływania na sprawcę przestępstwa, której należy unikać, a nie jej nadużywać i wymierzać karę tylko wtedy, gdy inne środki nie spełnią celów postępowania (art. 58 § 1 k.k.) (wyrok s.apel. w Krakowie z dn. 20.11.2003r., II Aka 06/03, KZS 2004/1/29). Nadto, zgodnie z treścią art. 69 § 4 k.k. warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności wobec sprawcy czynu z art. 178a § 4 k.k. może nastąpić w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Co więcej, począwszy od 1 lipca 2015 roku, art. 69 § 1 k.k. stanowi, że Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Mając to na względzie powyższe okoliczności Sąd uznał, że w stosunku do oskarżonego nie zachodzą przesłanki uzasadniające zastosowanie wobec niego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia kary.

Podkreślić należy, iż podstawową przesłanką stosowania warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary jest – oprócz braku wcześniejszego skazania na karę pozbawienia wolności – przekonanie sądu, że zastosowanie tego środka probacyjnego będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobiegnie jego powrotowi do przestępstwa (pozytywna prognoza kryminologiczna). Oskarżony, co wprost wynika ze znajdujących w się w aktach sprawy danych dotyczących jego karalności, był dwukrotnie karany na karę pozbawienia wolności (przepis art. 69 § 1 k.k. w obecnym brzmieniu nie wskazuje, czy chodzi o karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, czy też tzw. karę bezwzględną). Z tego też względu nie może zostać wobec niego orzeczona kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Jednakże, oprócz tejże przesłanki - wprowadzone do kodeksu karnego 1 lipca 2015 roku – również pozostałe okoliczności, dotyczące osoby oskarżonego, uniemożliwiają uznanie, iż winien wobec niego zostać zastosowany ten środek probacyjny. Oskarżony jest osobą młodą, a mimo tego już karaną na kary pozbawienia wolności i to za czyny popełnione umyślnie, w tym podobne. Pomimo tego ponownie popełnił on przestępstwo polegające na umyślnym naruszeniu obowiązujących norm prawnych; co więcej, czyn za który został skazany w przedmiotowej sprawie został dokonany w wyznaczonym w ramach warunkowego przedterminowego zwolnienia okresie próby. Powyższe okoliczności, w szczególności zaś lekceważenie przez oskarżonego porządku prawnego pomimo uprzedniej karalności uzasadniają wniosek, iż funkcjonując w warunkach wolności kontrolowanej – nawet pod stosownym nadzorem, zachodzi wysokie prawdopodobieństwo iż popełni on ponownie przestępstwo, a tym samym wykluczają zastosowanie wobec niego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia kary. Nadto, w ocenie Sądu wobec oskarżonego

nie zachodzą owe „szczególnie uzasadnione wypadki” umożliwiające zastosowanie tego środka probacyjnego na mocy art. 69 § 4 k.k. Zważyć bowiem należy, iż postawa K. D. oraz dotychczasowy sposób jego życia w żaden sposób nie uzasadniają przekonania, iż kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania zapobiegnie powrotowi oskarżonego do przestępstwa. W ocenie Sądu jedynie kara pozbawienia wolności o charakterze bezwzględny połączona z karą ograniczenia wolności spełnią pokładane w nich cele. K. D. do refleksji nad swoim postępowaniem nie zdołały bowiem skłonić wcześniej orzekane wobec niego kary; nie przyniosły one spodziewanego efektu resocjalizacyjnego, skoro na drogę popełniania przestępstw K. D. powrócił. W takich warunkach, jedynie kary bezwzględna pozbawienia oraz ograniczenia wolności będą w stanie zapobiec popełnianiu przez oskarżonego w przyszłości kolejnych przestępstw.

Sąd chciałby przy tym podkreślić, iż uwzględnił on przyznanie się oskarżonego do winy; okoliczności te – choć niewątpliwie łagodzące wysokość wymierzonej oskarżonemu kary – nie mogą jednak stanowić podstawy dla zastosowania wobec K. D. warunkowego zawieszenia wykonania kary, albowiem nie stanowią one wystarczającej gwarancji, iż nie powróci on na drogę przestępstwa.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd, w oparciu o art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 37b k.k. i art. 34 § 1, § 1a pkt 1, § 1 b i § 2 pkt 1 i 3 k.k. i art. 35 § 1 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na obowiązku wykonywania przez ten okres nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, wskazanej przez Sąd, w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym. Sąd wymierzając oskarżonemu karę ograniczenia wolności miał przy tym na względzie to, że K. D. jest osobą nie posiadającą stałego zatrudnienia; brak zatem przeszkód dla wykonywania przez niego orzeczonej pracy.

Sąd stwierdził również, iż w przedmiotowej sprawie zastosowanie znajdowała norma art. 42 § 3 k.k., obligująca do orzeczenia wobec oskarżonego środka karnego w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych – z uwagi na popełnienie czynu z art. 178a § 1 i 4 k.k. Sąd pragnie przy tym podkreślić, iż orzeczenie takiego środka było obowiązkiem Sądu, od którego nie mógł się on uchylić poprzez orzeczenie tego zakazu w innym wymiarze.

Sąd orzekł także, w oparciu o treść art. 43a § 2 k.k. w zw. z art. 43a § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego **K. D.** świadczenie pieniężne w kwocie 10 000, 00 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, albowiem oskarżony popełnił jeden z czynów, wymienionych w przepisie art. 43a § 2 k.k. Orzeczenie tego środka karnego było również obligatoryjne w przedmiotowej sprawie, natomiast jego wysokość ustalona została w oparciu o możliwości zarobkowe oskarżonego, a jej wysokość odpowiada najniższej możliwej do orzeczenia kwocie.

Ponadto, na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 250, 00 zł (dwieście pięćdziesiąt złotych, 00/100), tym kwotę 180, 00 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem opłaty.